

Skatteministeriet

17. september 2020
J.nr. 2020 - 7146

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 612 af 20. august 2020 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Rune Lund (EL).

Morten Bødskov

/ Peter Bach-Mortensen

Spørgsmål

I svar SAU alm. del – spørgsmål 458 svarer ministeren, at: “Betingelserne for kontrol vil dog blive væsentligt forbedret, da dokumentation for mange af de nødvendige oplysninger foreligger allerede i forbindelse med registreringen hos Skattestyrelsen, herunder bopælsklæring mv.“ Kan ministeren bekræfte, at indberetning via depotbanken ikke i sig selv giver nogen sikkerhed for, at der ikke gives skatterefusion til både aktieudlåner og aktielåntager, når der ikke kan kendes forskel på overdragelse af aktier til eje og overdragelse af aktier til lån, og at det kan være vanskeligt at kende forskel på aktieudbytte (hvori der er indeholdt udbytteskat) og kompensation for aktieudbytte (hvori der ikke er indeholdt udbytteskat)?

Svar

Den skattemæssige behandling af aktielån har udviklet sig via praksis. Efter denne praksis anses en aktielånsaftale som udgangspunkt ikke for en afståelse, jf. *SAU alm. del - bilag 48 (2014-15 (2. samling))*. Udgangspunktet vil derfor være, at det fortsat er aktielångiver, der er at anse for den, der skattemæssigt ejer aktierne, og da det er aktiernes ejer, der er skattepligtig af udbytte, er det også kun aktieejer, som er berettiget til refusion af udbytteskat. Dette medfører, at aktielåntager ikke vil være berettiget til refusion af udbytteskat. Det er opfattelsen, at denne praksis medfører, at det ikke på et berettiget grundlag er muligt for mere end én part at få godskrevet eller søge refusion for den samme betalte udbytteskat, og at det udelukkende er den, der skattemæssigt ejer aktierne, dvs. aktielångiver, der er berettiget hertil.

Ved udformningen af den foreslåede nettoindeholdelsesmodel har der været særlig fokus på håndteringen af udbyttebeskatning i situationer med aktielån og andre finansielle konstruktioner, hvor den umiddelbare modtager af udbyttet ikke kan anses for den, der skattemæssigt ejer aktierne.

I den foreslåede nettoindeholdelsesmodel er det en forudsætning for at kunne opnå indeholdelse af udbytteskat med en sats på mindre end 27 pct., at den udenlandske aktionær har underskrevet en særskilt erklæring, hvori vedkommende erklærer at være den retmæssige ejer af udbyttet på det pågældende depot. I erklæringen indgår bl.a. en beskrivelse af situationer, hvor der kan være tale om, at den umiddelbare modtager ikke kan anses for den, der skattemæssigt ejer aktierne, fx aktielån. Ejeren af depotet er således før registreringen gjort opmærksom på, at der ikke kan indgå fx lånte aktier i et depot, hvorpå der opnås nettoindeholdelse af udbytteskat med en sats på mindre end 27 pct.

Det følger heraf, at der ved aktielån altid skal indeholdes en udbytteskat på 27 pct. af aktieudbyttet. Herefter vil det være op til den retmæssige ejer af udbyttet (dvs. långiveren) at søge om refusion af for meget betalt udbytteskat, i det omfang vedkommende måtte være berettiget til beskatning med en lavere sats.

Hvis ejer af aktierne (dvs. långiveren) vil søge om refusion, vil dette skulle ske på grundlag af dokumentation for, at vedkommende er den retmæssige ejer af udbyttet. Er dette

dokumenteret, kan der udbetales forskellen mellem 27 pct. og den lavere sats, vedkommende er berettiget til.

Viser det sig i en kontrol, at en aktionær, som har fået nedsat skattesats, ikke var den retmæssige ejer af udbyttet – fx fordi vedkommende har deponeret lånte aktier på depotet, selv om vedkommende har underskrevet erklæring om det modsatte – hæfter bankerne for den for lidt betalte udbytteskat. Den objektive hæftelse for bankerne omfatter således også situationer, hvor den umiddelbare modtager af udbyttet ikke er den, der skattemæssigt er ejer af aktierne, fx fordi vedkommende er låntager i et lånearrangement.